

www.jollibread.com

© Del text: 2023, Jordi Cervera

© De les il·lustracions: 2023, Núria Coll

© D'aquesta edició:

2024, Sanoma Infantil y Juvenil, SL i Grup Promotor, SL.

Jolibre és una marca registrada directament o indirectament per Grupo Santillana

Educación Global, SLU, llicenciada a Sanoma Infantil y Juvenil, SL.

Carrer de les Ciències, 73 (Districte econòmic Plaça d'Europa)

08908 L'Hospitalet de Llobregat

Telèfon: 93 230 36 00

ISBN: 978-84-1152-055-3

Dipòsit legal: M-2536-2024

Printed in Spain – Imprès a Espanya

Primera edició: març de 2024

Directora de la col·lecció:

Maite Malagón

Editora executiva:

Yolanda Caja

Coordinació editorial:

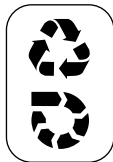
Marta Olivares

Direcció d'art:

José Crespo i Rosa Marín

Projecte gràfic:

Marisol del Burgo, Julia Ortega i Laura Ruiz

Les matèries primeres utilitzades en la fabricació d'aquest llibre són reciclables i compleixen àmpliament la normativa europea de sostenibilitat, economia circular i gestió energètica.

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Si en necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment, adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org).

Jordi Cervera i Núria Coll

SOC
ROBOT

La fàbrica de robots

jollibre

ELS BONS

LOLA EINSTEIN

La protagonista és la filla del professor. La seva mare va morir en un accident de trànsit. És una noia moderna però gens influenciada per la moda. És llesta, pràctica i resolutiva.

KIM KARBÓ

Amic de la Lola. Fill d'un matrimoni d'amics i companys de feina del professor que van morir en el mateix accident que la mare de la Lola. Des d'aleshores viuen junts. Són inseparables.

PROFESSOR FRANK EINSTEIN

És el millor dissenyador de robots del món. Treballa a Thoma Robotics fins que descobreix els plans malignes per conquerir el planeta.

ELS DOLENTS

SUMI THOMO

El dolent per excel·lència, l'amo de la fàbrica i el creador dels robots destinats a destruir elements concrets de la vida, la cultura i la societat.

KOLA SHIN

La dona d'en Sumi Thoma. Igual o més dolenta que ell. Molt ambiciosa, és capaç de tota mena d'intrigues per afavorir els seus plans i els del seu marit. És l'alcaldeessa de la ciutat on hi ha Thoma Robotics.

NIK NIGIRI

És l'ajudant de l'amo de la fàbrica. Compleix tot el que li manen, encara que no sempre al gust del senyor Thoma.

ELS ROBOTS

Els primers delictes

Dumpster és una de les ciutats més grans, complicades i perilloses del món, una megaurbs plena d'oportunitats i d'amenaques a parts iguals. I, com a qualsevol lloc, hi ha gent que sap aprofitar les ocasions al vol i d'altres que tan sols són capaços d'exposar-se a tots els riscos que es creuen en el seu camí.

En Carmel Bonanza pertany, sens dubte, al segon grup. S'ha passat tota la vida intentant fer alguna cosa bé, aconseguir una feina decent que li permeti viure, estalviar diners i, qui sap, amb una mica de sort, casar-se, formar una família i viure una vida calmada i sense ensurts. Però la fortuna mai no ha jugat al seu equip, mai no ha aconseguit tenir una temporada gaire llarga de tranquil·litat. Per mil raons diferents, ha perdut desenes de feines i cada vegada li ha costat més

superar-ho, refer-se i trobar-ne una de nova. Tot i això, aquesta vegada, sembla que les coses per fi han millorat. Des de fa set mesos és el vigilant jurat de l'oficina 310 de Caixa Dumpster. La seva missió és senzilla: donar tombs per la sala central del banc, vigilar que la gent mantingui la fila en ordre i no es coli, controlar les entrades i les sortides de diners quan arriben els furgons blindats, ajudar a obrir les portes de l'oficina a les vuit i tancar-les a les tres.

Una feina gens complicada, assossegada, agraïda i que li permet veure el futur amb optimisme. Se sent feliç amb petits detalls, com el d'una senyora a qui va ajudar a omplir un formulari i que li va portar una carmanyola plena de croquetes de moll, o com els tres turistes vestits de mexicans que es van voler fer una foto de record amb ell com a agent de l'autoritat.

Sí, una feina tranquil·la. Tan tranquil·la que també li permet esmorzar amb calma. Cada dia, a les 10, s'asseu en una petita habitació del darrere que serveix per guardar papers i informes vells i devora amb ganes el seu entrepà d'anxoves acompanyat d'un gran got de cafè amb llet. Als seus companys els sembla una combinació més

aviat rara, però a ell li encanta. Els seus gustos despertem tota mena de converses.

—Carmel, anxoves i cafè amb llet?

—No seria millor un entrepà de cansalada amb pebrots?

—O un d'escopinyes amb mostassa.

—Has provat mai la crema de xocolata amb allioli?

—No, molt millor les anxoves amb cafè amb llet. Les anxoves tenen potassi, ferro, sodi, fòsfor i magnesi; la llet té calci i zinc, i el cafè, antioxidants i cafeïna. És com tenir una col·lecció de minerals en un entrepà —replica sempre en Carmel.

Fins que un matí, quan està a punt de clavar la primera mossegada al seu menjar preferit, sona un gran estrèpit provinent de la sala central del banc. En Carmel es clava un ensurt tan gran que salta de la cadira mentre l'entrepà d'anxoves i el got de cafè amb llet surten volant i aterren damunt seu.

No és un soroll gens normal. Es posa a córrer sense adonar-se que cinc anxoves olioses li pengen de l'uniforme i de la corbata com petites serps marrons, i que el got de llet li ha impactat sobre els pantalons, que mostren

una taca enorme. Vist des de lluny sembla com si s'hagués fet pipí a sobre.

Es planta al mig de la sala i el que veu el deixa glaçat. Dos encaputxats armats estan apuntant els empleats de la sucursal i dos clients: una senyora de mitjana edat que ha anat a treure diners per comprar-se una jaqueta de quadres i un jubilat que fa cua per actualitzar la llibreta d'estalvis, una relíquia de les poques que queden en circulació. Tots estan en silenci, amb les mans enlaire, i tremolen com fulles.

—Això és un atracament! Volem tots els diners!

En Carmel Bonanza es queda quiet i es pregunta què ha de fer en un cas com aquest. No pot ser. Mai no han robat bancs a Dumpster. I el primer que roben li toca a ell com a vigilant. Quina mala sort que té. Què pot fer?

Es treu de la butxaca de la jaqueta el *Manual del bon vigilant de seguretat* i comença a fullejar-lo precipitadament.

—Atracament, atracament... —repeteix mentre passa les pàgines.

Es posa nerviós i el llibre li cau a terra. I pensa que no calen gaires llibres per saber que la seva feina real és

precisament aquesta: evitar atracaments i perills i defensar el banc d'atacs, i no emplenar formularis ni donar tombs amunt i avall.

Dirigeix la mà cap a la culata de la pistola sense saber si desenfundar-la o no. Sap que ha de complir la seva obligació. Respira fondo, obre el fiador de la cartutxera i assaja mentalment com cridar un «mans enlaire» sec i convincent, tal com passa a les pel·lícules, fins que una veu el paralitza.

11

Un dels atracadors l'assenyala amb el dit i es dirigeix als ostatges rient.

—Mireu, ha vingut el Capità Anxova a ajudar-vos. Esteu salvats!

Les mirades de tots els que hi ha al banc es claven en en Carmel. «Capità Anxova?, què vol dir això de Capità Anxova?», es pregunta ell en silenci. Fins que abaixa la mirada i veu les restes de l'esmorzar interromput enganxades a la camisa. A l'instant, la vergonya li anul·la la voluntat i li impedeix moure's durant uns segons, temps que un dels dos atracadors aprofita per posar-se al seu costat, apuntar-lo i cridar amb totes les forces:

—Mans enlaire, Capità Anxova!

I en Carmel Bonanza aixeca les mans mentre l'atraca-
dor li agafa la pistola, les anxoves rellisquen lentament
per la camisa en direcció a terra i ell sap que acaba de
perdre una nova feina.

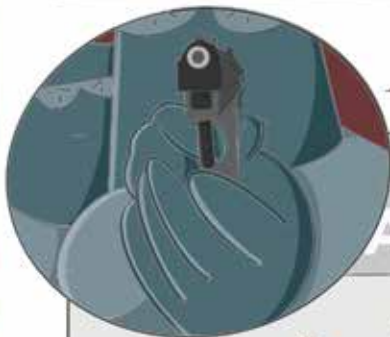
12 A partir d'aquí tot es mou a càmera ràpida. Els dos
atracadors roben el contingut de la caixa forta i fugen
a tota velocitat abans que cap dels empleats no tingui
temps de prémer l'alarma. Després de l'ensurt inicial,
totes les mirades es dirigeixen cap a en Carmel Bonan-
za, que, en estat de xoc, se sent incapaç de respondre les
preguntes de la policia. Són els clients i els empleats de
la sucursal els que donen als agents una descripció més o
menys aproximada dels dos atracadors i la crònica deta-
llada dels fets.

En Carmel continua sense dir res, amb el cap cot i la
mirada fixa a l'única anxova que sobreviu enganxada al
botó de la butxaca de la camisa.

MANS ENLAIRE, CAPITÀ ANXOVA!

TOTHOM QUIET! EL DE LA CORBATA BLAVA,
NI UN MOVIMENT MÉS!

niNONONiNONiNO

EREN DOS ATRACADORS,
SENYOR AGENT...

UN DE MOLT ALT I UN ALTRE
DE BAIJET.

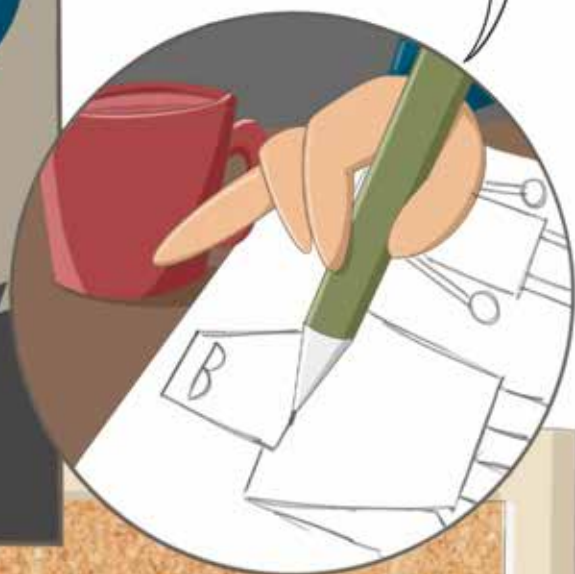
NO HI HA DUES DECLARACIONS
IGUALS!

SORT QUE VAIG MANTENIR LA CALMA
EN TOT MOMENT. SOC UN HEROI!

A VEURE SI ACONSEGUIM
UN BON RETRAT ROBOT DELS
SOSPITOSOS.

UN DE MOLT ALT I UN ALTRE
DE BAIJET...

SOSPITOSOS

RETRAT
ROBOT

ES BUSQUEN

Al cap de dos dies, quan els empleats de l'oficina 115 del Dumpster Bank es disposen a seguir el director, que acaba d'obrir la porta, torna a passar una cosa gens normal.

—Bon dia, senyor director.

—Bon dia, senyores i senyors.

16 De cop, dos encaputxats es colen al banc sense trobar resistència.

—Doneu-nos tots els diners del banc!

—I ningú no sortirà ferit! No volem fer mal a ningú!

—Els diners, ràpid!

Els treballadors observen amb por les dues grans armes que porten els assaltants, intercanvien mirades amb el director i decideixen fer-los cas. Accionen l'obertura retardada de la caixa sense activar l'alarma ni oposar resistència. Al cap de vint minuts, que es fan eterns, la porta blindada s'obre i permet que els lladres s'enduguin quatre grans bosses i dues motxilles plenes de bitllets. Un gran botí aconseguit amb el mínim esforç. Tot un èxit.

El cap de policia de Dumpster, el famós tinent Col Hombo, es comença a preocupar. Dos robatoris impor-

tants en tres dies amb la mateixa manera d'actuar: entrar sense violència com un client més, retenir i amenaçar els ostatges i robar grans sumes de diners. I, segons la descripció dels testimonis, obra de les mateixes persones. Què està passant?

El dilluns següent, quan s'obre la caixa forta de l'oficina principal del Banc Central de Dumpster, l'entitat més gran i important de la ciutat, la sorpresa que s'emporten els empleats és majúscula.

—Compte! Un forat a terra! —crida l'encarregat d'obrir la sucursal quan és a punt de caure-hi.

—I la caixa forta buida —apunta una altra treballadora.

Aprofitant el cap de setmana, algú s'ha colat a través dels embornals de la ciutat, ha arribat fins al subsol del banc i ha fet un butró, un gran forat que perfora el formigó armat i també la gruixuda planxa d'acer resistent que forma el nucli exterior de la caixa forta. I, com que han tingut temps, s'ho han emportat tot, absolutament tot. Diners, joies, accions, valors, dipòsits, el contingut de les caixes de seguretat privades... Tot, no han deixat res! La caixa del banc ha quedat totalment buida.